

въ слѣпитѣ царства царува едносокия и защото между глупцитѣ и Тома има пълно право да бжде „дворянинѣ“ (чокоинѣ); второ — на болгарскитѣ патриоти да се окачи по едно звънче, „защото всѣко едно човѣческо или животно стадо трѣбва да издава какъвъ-годѣ гласъ и защото звънчето играе между скотоветѣ такава сжщо роля, каквато играятъ между генералитѣ и чиновницитѣ декорациитѣ; трето — на селянитѣ — колонисти, да се даде по една юзда, по една мотика и по малко хрѣнъ за подѣ носа“. „Обвиняемитѣ и обвинителитѣ“ останали доволни. Слѣдѣ малко врѣме едно отъ старчетата позвънило изново и прѣдѣ страшната трибуна излѣзли нѣколко други още „по-народлюбиви“ личности, които имали голѣми „чувства“ и мазни лица. Сега страшниятъ небесенъ трибуналъ ще се произнесе върху жалбитѣ на българитѣ отъ тѣхнитѣ духовни цариградски пастири, които прѣди да прибератъ на раята душитѣ, прибирали имѣ паритѣ... Страшниятъ трибуналъ и въ тоя случай, слѣдѣ дълги прѣпирни и безконечни размисления, порѣсва обвиняеми и обвинители съ своята „висока справедливостъ“: на еди кого си ще се дадатъ нѣколко милиона народни пари, защото желаелъ да стане единъ отъ „главнодѣйствиущитѣ членове на отоманската банка“, отецъ Марко Балабановъ и Гаврилъ Кръстевичъ, които имали „безгрѣшенъ доходъ изъ разни фондове, ще останатъ неудовлетворени“, а българскиятъ патриотизмъ се обязва да...“ и т. н.

Подложенъ нѣколко дни, собственно — „единъ день“ на „тежки изпитания“, слѣдоущиятъ день вече нещастниятъ Пандурски е прогласенъ еретикъ. Небесната справедливостъ, която била повикана „да разгледа сждбата на многострадалния и дълготърпѣливия български народъ“, считала за прѣдставитель на тоя народъ не болгарския конокрадецъ Антона Парушова, не Добродѣтелната дружина съ нейния „пиянстующій, буянстующій и дома неночующій“ попъ Герасимъ, а него —